

Žemaitējē

Šluovinguoji Žemaitiu Žemē
Pakélusi vērš pēlekalniu dēdībēs.
Dvasingu mēlžēnū galībē.
Dabinīs švēntās oužolās ūksmingās.
Ēr Baltējēs bangūgintarās, pasaulie nemirtingās.
Nu omžiu omžēnūju ēsdēdi, garbinga.
Karžīgiu kapus mėnavuoji,
Ēr pamēnacējē mūšiu keravuoji.
Ēškaišā rūtuom lēnū plaukus.
Papouši šērdi žemougiu robēnās –
Kāp džiaugsma ašaruom laimīngās.
Avietiu raudu porpors saujuoms ēšsēbarsta.
Paduovēnuoji rēiškotēs mēlieniu malduos.
Kāp omžēnuoji vasara ēšplaukusi –
Ēšbraidius žalvarēnēs rugiū brōndas,
Skalsiausiam stalou neši dounas reikē, vondēns gurkšni.
Saldžiausiuojē meilē – medaus gintarēniamē kuorie,
Ēš naujē nuognā kuožna dēina pakartuoji mums.
Daliji saulēs šēloma ēr švēisa, saulielaidas ēr aušras keravuoji...
Vuo kartas sotemas ēr dēdēlē tomsēs naktis daliji...
Žemaitējē, žemaitems ēsi Švēnta Žemē –
Par omžius krauni kraitiu skrīnēs, kningas, raštus,
Balčiausēs skuotērtēs, pasuogas abrūsieliu.
Esi maluonēs mūtna kuoplītelē gimtuos suoduos –
Stebuklos lēipuom kvepontiuos kalvuos.
Ēsi linksmiausē miestā, kontēnē kaimā,
Ēr palēktē gīvenēma graudiūs laukūs.
Ēsi vaikīstēs opē, jūra mūsa gīvenēma.
Ēš omžinībēs eglēs pasaku žaliu.
Vo, zars pakielē akis, regem, mīlem,

Tuoki aukšti, vuo karto žemė, bet baisė švėnta,
Ėr artėn dūšė – Žemaitėjės dongo,
So vėsās mūsa gīvenėma kelaliu vingės...
Svajuoniū pėlnuom, omžėnuom vaivuorīkštiu gėjuom.
Žemaitėjė, palaimintuoji mūsa – Žemaitiu Žemė!
Te neblašies daugiau ī Tavūji Kielėka karuonė ėr končė.
Lai laimė, džiaugsmos vėn varvies tiktās –
Ont skaudė platė, bet dėdlė švėnta ėr ėlga tava kelė.
Tegu apvaizda Pondėiva švėis ėr sauguos Tavi –
Šluovinguoji Karalienė Žemaitėjė –
Švėntiausiuoji mums žemaitems Žemė.